

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 780/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti G., Švajčiarsko, zastúpenej LAW FIRM Trenčín s. r. o., Mierové námestie 37, Trenčín, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Ing. Michala Žiarana, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Obdo V 3/2013 z 24. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti G., Švajčiarsko (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej LAW FIRM Trenčín s. r. o., Mierové námestie 37, Trenčín, konajúca prostredníctvom konateľ a advokáta JUDr. Ing. Michala Žiarana, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Obdo V 3/2013 z 24. októbra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podáva sťažnosť «voči Uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 1 MObdov/3/2013, v právnej veci Žalobcu proti žalovanému: S., a. s..., o zaplatenie 1.000.000.000,-Kč s príslušenstvom..., ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ako súd dovolací), zastavil konanie o mimoriadnom dovolaní proti: Rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. decembra 2008 č. k. 7 Cb 47/2003-1152... a Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. apríla 2009 č. k. 2 Obo 17/2009-1193..., podanom na podnet Sťažovateľa dňa 28. apríla 2010 Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky... . O Mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky najskôr rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 25. augusta 2011 Rozsudkom č. k. 1 MObdov/4/2010 tak, že Mimoriadne dovolanie zamietol...

Dovolací rozsudok napadol Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na Ústavnom súde Slovenskej republiky, pričom jeho sťažnosti bolo vyhovené a Dovolací rozsudok bol Nálezom ÚS SR č. k. IV. ÚS 459/2012-73 zo dňa 13. augusta 2013 zrušený a vec bola vrátená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie/rozhodnutie.

Potom, ako bol Dovolací rozsudok zrušený, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky „zobrala späť svoje Mimoriadne dovolanie“ proti Prvostupňovému rozsudku a Druhostupňovému rozsudku...

O Späťvzati rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (napadnutým) Uznesením.».

Sťažovateľka v sťažnosti popisuje skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu sťažnosti ústavnému súdu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ podal v roku 2003!!! návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu, keď uplatnil nárok zo zmenky č. AS 3/98 vystavenej Žalovaným... Svoj nárok Sťažovateľ

doložil originálnou Zmenkou, a to potom, keď Žalovaný odmietol z platnej Zmenky (bezdôvodne) plniť.

O návrhu Sťažovateľa Krajský súd v Bratislave nerozhodol zmenkovým platobným rozkazom a nariadil vo veci pojednávanie. Žaloba bola (1x) zamietnutá „pre neurčitost' meny na zmenke“ a z tohto dôvodu nebolo vykonané žiadne ďalšie dokazovanie o obranných tvrdeniach Žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel odvolaniu Sťažovateľa, zamietavý rozsudok zrušil a uložil súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie „o opodstatnenosti ďalších námietok Žalovaného“.

Krajský súd v Bratislave Prvostupňovým rozsudkom rozhodol tak, že „súd žalobu zamietla“.

Sťažovateľ podal dňa 5. februára 2009 proti Prvostupňovému rozsudku odvolanie.

O Odvolaní Sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky Druhostupňovým rozsudkom, ktorým Prvostupňový rozsudok potvrdil.

Vzhľadom na skutočnosť, že Druhostupňový rozsudok bol absolútne zmätočný a nepreskúmateľný, podal proti Druhostupňovému rozsudku (a súčasne aj proti Prvostupňovému rozsudku) na podnet Sťažovateľa Generálny prokurátor Slovenskej republiky Mimoriadne dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v päťčlennom senáte ako súd dovolací, rozhodol o Mimoriadnom Dovolaní Generálneho prokurátora Slovenskej republiky Dovolacím Rozsudkom tak, že „mimoriadne dovolanie je potrebné zamietnuť pre nedôvodnosť“.

Dňa 1. decembra 2011 podal Sťažovateľ proti Dovolaciemu rozsudku na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, ktorou namietal porušenie viacerých svojich práv...

Ako sme už uviedli, Dovolací rozsudok bol Nálezom ÚS SR č. k. IV. ÚS 459/2012-73 zo dňa 13. augusta 2013 zrušený a vec bola vrátená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie/rozhodnutie. Dôvodom zrušenia Dovolacieho rozsudku bolo porušenie základného práva Sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy... a podľa článku 38 ods. 1 Listiny...

Potom, ako bol Dovolací rozsudok zrušený a vec mala byť opätovne prejednaná a rozhodnutá Najvyšším súdom Slovenskej republiky, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (treba spomenúť, že hneď po vymenovaní nového Generálneho prokurátora a v čase realizovania mediálne pertraktovaných obchodov Slovenskej republiky

so súkromnými firmami ohľadom akcií Žalovaného) doručila dňa 23. septembra 2013 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podanie zo dňa 17. septembra 2013, ktorým „zobrala späť svoje Mimoriadne dovolanie“ proti Prvostupňovému rozsudku a Druhostupňovému rozsudku, pričom svoje podanie nasledovne (alibisticky) odôvodnila: „Na základe podnetu spoločnosti S., a. s. som opätovne preskúmal dôvodnosť podaného mimoriadneho dovolania a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2008 č. k. 7 Cb 47/2003-1152 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 1. apríla 2009 č. k. 2 Obo 17/2009-1193. Rozhodnutia súdov považujem za zákonné“.

Sťažovateľ sa k Späťvzatiu vyjadril vo svojom podaní zo dňa 4. októbra 2013, v ktorom uviedol, že so Späťvzatím Mimoriadneho dovolania nesúhlasí.

O Späťvzati rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (napadnutým) Uznesením tak, že konanie o mimoriadnom dovolaní zastavil.»

Ďalšia časť sťažnosti obsahuje právnu argumentáciu, v rámci ktorej sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením ňou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru v rámci konania pred najvyšším súdom poukazuje najmä na tieto skutočnosti:

«Vzhľadom na skutočnosť, že tak Prvostupňový rozsudok ako i Druhostupňový rozsudok boli absolútne zmätočné a nepreskúmateľné, podal proti nim na podnet Žalobcu Generálny prokurátor SR Mimoriadne dovolanie, ktoré náležite a rozsiahlo (na rozdiel od Späťvzatia Mimoriadneho dovolania) odôvodnil... Mimoriadne dovolanie pritom generálny prokurátor podáva ako orgán verejnej moci a nie ako súkromná osoba. Je potom nemysliteľné, aby v tej istej veci po výmene generálneho prokurátora (ako je tomu v predmetnej veci) tento na novo preskúmaval podané podnety a v prípade, že tieto považuje za nedôvodné, bral podané mimoriadne dovolanie späť. Znamená to totiž potom, že jeden a ten istý orgán verejnej moci považuje jeden a ten istý podnet za dôvodný a nedôvodný zároveň - čo zakladá zmätočnosť konania a úvahy o svojvôli jednotlivca(cov) vo vedení tohto orgánu ako i nepredvídateľnosť postupu orgánu verejnej moci (resp. jeho právneho aktu) a právnu neistotu, čo je v právnom štáte, za ktorý sa Slovenská republika deklaruje, a priori nemysliteľné...»

V prípade, ak sa pri prípadnom neskoršom preskúmaní podnetu dospeje k tomu, že tento bol nedôvodný, je vnútornou vecou Generálnej prokuratúry SR (nového generálneho prokurátora), aby sa s prípadným pochybením svojho predchodcu vysporiadal, napr. vyvodením prípadnej disciplinárnej zodpovednosti, avšak je nemysliteľné, aby zasiahol do práv osoby v prospech ktorej bolo mimoriadne dovolanie podané (napr. práva, aby bolo o mimoriadnom dovolaní rozhodnuté) a de facto jej tak odoprel právo na súdnu ochranu...

Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že Späťvzatie mimoriadneho dovolania:

- neobsahuje viac-menej žiadne odôvodnenie,*
 - bolo podané po tom, čo Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil Dovolací rozsudok a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie,*
 - bolo podané po tom, čo došlo k výmene generálneho prokurátora,*
 - bolo podané po tom, čo štát - Slovenská republika nadobúda väčšinový podiel na majetku Žalovaného,*
 - bolo podané na podnet Žalovaného (namiesto podnetu od Žalobcu) - Mimoriadne dovolanie bolo podané na podnet Sťažovateľa, nie Žalovaného,*
- a tak sa javí ako politické a účelové, o to viac, keď v histórii Slovenskej republiky sa ešte nestalo, aby k späťvzatiu podaného mimoriadneho dovolania došlo bez toho, aby naň dal podnet ten, kto dával podnet i na jeho podanie...*

Podanie mimoriadneho dovolania neznamena začatie nového konania o mimoriadnom dovolaní, v ktorom vystupuje na strane jednej generálny prokurátor ako „navrhovateľ“ a na strane druhej Žalobca a/alebo Žalovaný a/alebo obaja spoločne ako „Odporcovia“, ale je integrálnou súčasťou konania (pokračovaním pôvodného konania) medzi Žalobcom na strane jednej a Žalovaným na strane druhej, pričom je to práve opravný prostriedok - mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, o ktorom sa rozhoduje.

Na zastavenia konania o opravnom prostriedku (mimoriadnom dovolaní) bude potom nevyhnutné, aby došlo k jeho späťvzatiu so súhlasom toho, kto na jeho podanie dával podnet, resp. na podnet tejto osoby, v danom prípade Žalobcu, keďže tento je spolu s generálnym prokurátorom dovolateľom (bez neho by k podaniu mimoriadneho dovolania nikdy neprišlo). V prejednávacom prípade generálny prokurátor takýmto podnetom zo strany Žalobcu nedisponuje...

Bez povšimnutia nemôže ostať ani skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre je generálny prokurátor oprávnený podať mimoriadne dovolanie, avšak zákon už nestanovuje, že je i oprávnený podané mimoriadne dovolanie vziať späť... . Uvedené podporuje argumentáciu o tom, že podané mimoriadne dovolanie bude možné vziať späť iba so súhlasom resp. na základe podnetu osoby, ktorá podávala i podnet na jeho podanie.»

Sťažovateľka namieta, že „Najvyšší súd SR sa v odôvodnení Uznesenia s argumentáciou Sťažovateľa vôbec nevysporiadal...

- svoje rozhodnutie ústavne konformným a preskúmateľným spôsobom neodôvodnil*
- odignoroval nálezh Ústavného súdu SR (PL. ÚS 43/95) o nutnosti podania podnetu zo strany účastníka a vylúčenia voľnej úvahy generálneho prokurátora o tom, či podá alebo nepodá dovolanie v prípadoch, ak zistí, že podmienky na podanie dovolania sú splnené*
- neposkytol Sťažovateľovi súdnu ochranu a znemožnil, aby bola záležitosť Sťažovateľa spravodlivo prejednaná“.*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti G... na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 1 MObdov/3/2013 porušené bolo.

Právo obchodnej spoločnosti G... na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 1 MObdov/3/2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. októbra 2013 č. k. 1 MObdov/3/2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti G... trovy konania v sume 284,08 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ing. Michala Žiarana, advokáta, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ústavný súd považoval za potrebné v súvislosti s konaním o sťažnosti sťažovateľky uviesť, že v období od doručenia sťažnosti do 17. júla 2014 nemohol v predmetnej veci konať a rozhodovať, keďže všetci členovia senátu ústavného súdu, ktorému bola vec pridelená (ďalej len „zákonný senát“), oznámili v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu skutočnosti, ktoré by mohli zakladať dôvody na ich vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené nemohol zákoný senát ústavného súdu o veci sťažovateľky konať a rozhodovať až do času, kým o ich nevyhlásení z konania a rozhodovania veci nerozhodol príslušný senát ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pre predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 3/2013 z 24. októbra 2013.

Napadnutým uznesením najvyšší súd v právnej veci sťažovateľky proti obchodnej spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „žalovaná“), o zaplatenie 1 000 000 000 Kč s príslušenstvom na návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zastavil konanie o mimoriadnom dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Cb 47/2003 z 19. decembra 2008 a proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 17/2009 z 1. apríla 2009.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Bratislave, ako súd prvostupňový, rozsudkom č. k. 7 Cb/47/2003-1152 z 19. decembra 2008 žalobu zamietol...

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2 Obo/17/2009-1193 z 01. apríla 2009, právoplatným 11. mája 2009, na odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozsudku, rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Cb 47/2003-1152 z 19. decembra 2008 potvrdil ako vecne správny...

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cb/47/2003-1152 z 19. decembra 2008 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo/17/2009-1193 z 01. apríla 2009 podal, na podnet žalobcu, v zákonnej lehote, mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky domáhajúc sa ich zrušenia a vrátenia veci Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Konanie o mimoriadnom dovolaní sa viedlo na Najvyššom súde Slovenskej republiky odo dňa 28. apríla 2010 pod sp. zn. 1 MObdoV/4/2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom č. k. 1 MObdoV/4/2010-1321 z 25. augusta 2011, právoplatným 5. októbra 2011, mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol...

Tento rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. IV. ÚS 459/2012-73 z 13. augusta 2013, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol o tom, že základné právo žalobcu nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MObdoV/4/2010 z 25. augusta 2011 porušené bolo. Z toho dôvodu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MObdoV/4/2010 z 25. augusta 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie... Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

Po zrušení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 MObdoV/4/2010-1321 z 25. augusta 2011 vyššie uvedeným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky a vrátení veci dovolaciemu súdu na ďalšie konanie, t. j. odo dňa 11. septembra 2013 bola predmetnému konaniu o mimoriadnom dovolaní pridelená sp. zn. 1 MObdoV/3/2013.

Písomným podaním zo 17. septembra 2013, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 23. septembra 2013, vzal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie v celom rozsahu späť a navrhol konanie zastaviť. Späťvzatie mimoriadneho dovolania odôvodnil tým, že na základe podnetu žalovaného opätovne preskúmal dôvodnosť podaného mimoriadneho dovolania a ním napadnuté rozsudky prvostupňového i odvolacieho súdu považuje za zákonné.

Žalobca, ktorý podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania, podaním z 08. októbra 2013 vyjadril nesúhlas so späťvzatím mimoriadneho dovolania.

Podľa § 243b ods. 5 veta druhá OSP, ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví.

Podľa § 243i ods. 2 OSP, v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 a 4 OSP), rozhodujúc vo veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 243a ods. 1 OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP, rešpektoval dispozičné právo generálneho prokurátora Slovenskej republiky nakladať s mimoriadnym dovolaním a konanie o mimoriadnom dovolaní v zmysle citovaného ustanovenia § 243b ods. 5 veta druhá OSP v nadväznosti na ustanovenie § 243i ods. 2 OSP zastavil. Dispozičné právo generálneho prokurátora nie je viazané na súhlas či nesúhlas inej osoby.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým dovolací súd zastavil konanie v dôsledku späťvzatia mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom. Za daných okolností najvyšší súd postupoval podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom, ak konanie

o mimoriadnom dovolaní s poukazom na § 243b ods. 5 druhú vetu v nadväznosti na § 243i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil.

Podľa § 243e ods. 1 OSP ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že § 243e ods. 1 OSP neukladá povinnosť (nezakladá právny nárok) vyhovieť každému podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III ÚS 11/04). Tak, ako je v dispozičnej právomoci generálneho prokurátora podanie mimoriadneho dovolania, rovnako je v jeho dispozičnej právomoci zobrať mimoriadne dovolanie späť (IV. ÚS 196/09). Vzhľadom na to, že podanie a späťvzatie mimoriadneho dovolania je v právomoci generálneho prokurátora a právo na jeho podanie nepatrí do katalógu základných práv, potom ani jeho späťvzatie nemôže mať za následok ich porušenie, a preto najvyšší súd nemohol porušiť sťažovateľkou označené práva tým, že na základe návrhu generálneho prokurátora zastavil konanie o mimoriadnom dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Cb 47/2003 z 19. decembra 2008 a proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 17/2009 z 1. apríla 2009.

Vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd ako dovolací súd svoje uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a pritom postupoval v súlade s platnou právnou úpravou (§ 243b ods. 5 druhá veta v nadväznosti na § 243i ods. 2 OSP), ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je riadne odôvodnené, nemožno ho považovať za arbitrárne, a preto ním ani nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľkou nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014